

Hazatérés - Ami még hátra van a történetből

2005 április 24.

(Forrás: <http://www.kryon.com/inspiritmag/scrapbooks/sb-journeyhomefinal.html>)

És most végzősök, szeretnék eleget tenni annak a kérésnek, amit sokan intéztetek hozzám az évek során... valami, amit a társamnak sem mondtam, hogy tegye meg és amiről ő sosem gondolta volna, hogy sor kerül rá. A befejezéshez éppen megfelelő az idő és az energia, a Hazatérés lesz a téma - ami még hátra van a történetből.

Beszéljünk Michael Thomusról. Ahogy átsétált a hét angyal földjén – visszaérkezve a földre felfogta, hogy az otthon azt jelenti: felemelkedés, amíg a földön vagy és egy egészen más emberrel találkozunk. Valóban, ez az ő felemelkedett lény (a Felsőbb Én), amelyik itt sétál a bolygón magasabb rezgésszámmal és értelmi képességgel, de az Ember társaságában, mert még az. Nézzétek csak Michael Thomast, ahogy munkába megy. Vele van a kardja, meg a vértje, Isten fegyverzete és köpenye mind ott vannak. Csak tudod, láthatatlanok? Teljes mértékben legyőzte a vadállatot és mégis ott él vele, bármerre is megy, már jól ismeri. És ez rendben is van így, mert már tud uralkodni rajta, ahogy uralkodni tud a biológiáján is. A legsötétebb dolog a földön, ott lakozik benne, de most már ellenőrzése alatt tartja. A legspirituálisabb dolog a földön, szintén ott lakik benne és azt választotta, hogy ezt hagyja kibontakozni.

Minden egyes nap visszaemlékszik arra a mélyenszántó utazásra, amit a tanulásnak azon a csodálatos földjén tett. És ott kedves olvasó, ahol abba hagyta a történetet, Michael Thomas munkát talált. Nem is akármilyen munkát, mert a benne lévő Teremtő körülnézett és így szólt: „*Melyik munka erősítené ebben a városban a ragyogásomat?*” És így megtalálta. Bement egy olyan intézménybe, ahol ki volt téve a tábla: „*Nem veszünk fel senkit. Ne zavarj a kérdezősködéssel. Telt ház van.*”

A történet folytatódik, Michael Thomas bemegy és néhány pillanat múlva felbukkan, megkapta a munkát. A munka pedig az volt, amihez a legjobban értett. Michael Thomas szervező volt. Karizmatikus személy. Csodálatos értékesítő lett a cégnél, ahol dolgozni kezdett. Értelmesen tudott beszélni, hihető volt amit mondott, őszinte, egyenes ember volt és tisztességes. Amikor üzletelt valakivel, a végén mindenki nyertesnek érezte magát. Bele tudott illeszkedni kultúrájuk módszereibe, még felül is emelkedett rajtuk. Hagyjuk is a történetet ennyiben... a többi a képzeletedre bízunk.

Hogy később mi történt Michael Thomas-al? Szembe került-e hasonló dolgokkal, mint amilyenekkel ti is szembe kerültök, mint megvilágosodott lények? Mi történt azután? Vajon megtalálta a drága Anolee-t és ha igen, vajon hogy bontakozott ki az egész? Hol tarthatott ő és hol tarthatott a lány, amikor találkoztak? Vajon hogy történtek a dolgok? Beteljesült-e valami és megvalósított-e valamit azok a dolgok közül, amelyeket az angyaloktól hallott, hogy képes megtenni? Hogy fogja használni az alapelveket, amelyeket a hét házban tanítottak neki?

Nos, adunk egy vázlatot... egy apró pillanatképet arról, hogy mi történt azután. Felgöngyölítjük nektek a történet szabadon maradt szálait. És vannak itt olyanok, akik megérdemlik, hogy hallják, mert már sokszor segítettek ebben a történetben olyanoknak mint ti, végzősöknek. Tanították ezt a történetet, egészen a leírt rész végéig és most megérdemlik, hogy hallják ami még hátra van. (A Hazatérés segédekről beszél, Amber és Sid Wolf-ról, valamint Connie Okelberry-ről)

Michael Thomas hosszú ideig maradt azon a munkahelyen, valójában néhány évig. Kitűnően teljesített. Szépen haladt előre a vállalati ranglétrán. Ellenségeket is szerzett. Ez meglep benneteket? Azért szerzett ellenségeket, mert a fényt amivel rendelkezett, hagyta tisztán ragyogni. Vajon voltál már olyan helyen, ahol a te fényed olyan erősen ragyogott, hogy amiatt dühösekké lettek az emberek? A válasz igen, kedves végzős olvasó. Tudom kihez beszélek. Nagyon boldog vagy, ugye? Nem illesz bele a mintába? Nem panaszkodsz eleget, vagy nem veszel részt a pletykálgatás drámájában, talán?

A mindennapi élet egy kulturális rendszerben zajlik és néhányan közületek Fénymunkások, egyszerűen nem illeltek bele. Mivel ez egy kiegyensúlyozott rendszer, ahol jelen van a Yin és a Yang – a sötétség és a fény. De te ezt tudod, ugye? Michael Thomas egy felemelkedett vibrációval élt, ami nagyon jól beleillett abba, amit csinált. Tisztességes volt. A fény segítette a vállalatot, valóban. De voltak olyanok körülötte, különösen egy, aki az osztály vezetője volt, aki egyáltalán nem kedvelte őt. Ez az igazgató nagyon megnehezítette Michael Thomas dolgát. Michael is tudta miért. Világosan látta. Michael nem csúszott-mászott eleget, vagy nem ment el a fogadásokra, amit pedig elvártak volna tőle. Nagyszerű üzletkötő volt, így békén hagyták. De nem vett részt a „játzmákban”. Sosem használt ki senkit és sosem kavarta a drámát, amire pedig mindig lett volna alkalom. Amikor hazaért a munkából, megáldotta azt az embert, a főnökét, abban a reményben, hogy a fény talán majd megváltoztatja és talán képes lesz jobban látni a dolgokat annak a fénynek köszönhetően, amit Michael prezentált. De ez soha nem történt meg.

Michael Thomas kezdte kényelmetlennek érezni a munkáját. Egyre nehezebbé vált, mert a közvetlen főnöke nem becsülte a munkáját és az igyekezetét. Majdnem olyan volt, mint egy csata ahol az egyik fél rohamoz, a másik meg csak nézi. Nem hangzik valami nagyszerű életnek, ugye? Valóban, ha megkérdeznétek Michael Thomast, azt mondaná:

„*Én a fény háza vagyok. Ez egy nagyszerű élet. Már megértem, hogy több területe is van, amelyekkel foglalkoznom kell.*” És úgy tett. És jól tette.

Miközben a többieket hallgatta a munkahelyén, a tudomására jutott, hogy ennek a kellemetlen főnöknek a kislánya a közelmúltban balesetet szenvedett. Kómában feküdt a kórházban és egy hajszálon függött az élete. Michael Thomas elgondolkozott ezen. Elgondolkozott arról, amit az angyalok mondtak neki. Elgondolkozott a gyógyító energiáról és arról, amit megtanult az utazása során. Részvétet érzett az iránt a csöppség iránt, akivel már nem egyszer találkozott a társasági rendezvények alkalmával, de aki most kómában fekszik. Úgy érezte, mintha valami módon a „családja” lenne, de nem tudta, hogy próbálhatna meg bármit tenni, azon ember mellett, aki nem kedvelte őt. Nem akarta megkérdezni tőle: „*Meglátogathatom a lányodat?*”, ez nagyon banális lett volna. Biztosan visszautasította volna. „*Nem, nem kell ilyet tenned Michael, csak azért, hogy a kedvemben járj,*” válaszolta volna valószínűleg. A munkahelyi protokoll azt követeli meg, hogy NE menjen.

Michael Thomas nagyon szerette volna meglátogatni a csöppséget. Azt mondta magában: „*Ha csak ott lehetnék mellette, odahívhatnám az angyalokat, akik nekem segítettek. Csak arra van szükség, hogy bejussak a szobájába. Tudom, már ettől megváltoznak a dolgok.*” Michael keményen elgondolkodott ezen. Mit tehetek, ami helyénvaló és tisztességes? Aztán döntött. Egyedül fogja megtenni, engedély nélkül, úgyhogy senki nem fogja tudni. Nincs szüksége engedélyre, hiszen bárki meglátogathat a kórházban bárkit... de nem akármikor, ahogy kiderült. Michael Thomas bement a kórházba a látogatási idő után, ahogy legjobbnak látta. Megkerülte a sorompót és természetesen, a főnővér kérdőre is vonta: „*Vége a látogatásnak, uram. A kislány családjához tartozik? Mert csak családtagoknak engedélyezett.*” Michael Thomas megállt és az igazat mondta.

„*A családja vagyok.*” Beengedték. Michael elmosolyodott. Az ő igazsága az volt, hogy akiket szeret maga körül, azok mind a családba tartoznak és tudta, hogy ez a valóság számára és azok számára is.

A gyermek szobája felé vette az irányt. Hallotta a szülők hangját, lent a csarnokban, egy olyan szobában, amit azok számára hoztak létre, akik a szerettük halálát várták. Érezte a szorongást és a sötétséget az előcsarnokban. Szinte érezte a betegség szagát, egy olyan helyen, ami tele volt szomorúsággal és kétségbeeséssel. Nagyon sokan távoztak el itt – rengeteg érzelm épült bele itt az anyagok szerkezetébe és parázlottak a szomorúságtól. Michael érezte és majdnem látta is ezt. Tisztában volt vele, hogy hagyják ott az Emberek az energiájuk nyomát mindenfelé, amerre járnak és tudta, hogy sokan a gyötrelmet és a csüggedés lenyomatát hagyták magukban a falakban, ahova most belépett.

Aztán azt gondolta magában: „*Talán ez a drága kicsi lány, része ennek a halál folyamatnak. Kicsoda ő, hogy ezt megváltoztassa?*” Aztán eszébe jutott, mit mondtak az angyalok a helyénvalóságról, a családról és még a szülei haláláról is. Ha helyénvaló, akkor úgy lesz. De a helyénvalóság a szabad akarattal jár! Aztán az is eszébe jutott, mit mondtak neki az angyalok a család iránt érzett felelősségéről és ha a megfelelő helyen mutatja meg a fényt, az hogyan változtathatja meg a dolgokat. Emlékezett, hogy az angyalok beszéltek neki az Emberi prediszpozícióról, hajlandóságról és hogy nem létezik olyan dolog, hogy predesztináció, eleve elrendelés. Minden a szabad akaraton múlik és megváltoztatható, ha az Emberi individuum úgy dönt, hogy megváltoztatja. Így hát Michael döntött. Megmutat a kicsi lánynak egy jobb választási lehetőséget, miután majd az meglátta a ő fényét – miután majd megérezte a szépségét annak, hogy életben maradjon, amiről a legtöbben még csak nem is tudnak.

Megtalálta a szobát, belépett és ott volt ő! Amint meglátta, tudta. Tudta! Ennek a pici lánynak nem az volt a sorsa, hogy távozzék. Már várta őt. Tudta ezt, amint belépett a szobába és azonnal meglátta a barátait – mind a hetet - az összes szín élénken ragyogott a szabad akarat szentségében. Ahogy azt gyakran tette, az intenzív energia érzékelésének pillanataiban, nem beszélt sokat. Ez a ragyogó arcú ember, akit Michael Thomasnak hívtak, ránézett a gyermekre és kedvesen beszélni kezdett hozzá.

„*Kedvesem, nincs itt még az idő, ugye?*” És akkor elmondott neki egy történetet. Beszélt egy fehér angyalról, aki egyszer meglátogatta őt, amikor kómában feküdt a kórházban. És valahol tudta, hogy a kislány hallja őt. Mindent elmondott neki és mindez egy pillanatig tartott. Aztán pedig kereken azt mondta: „*Kelj fel kicsim és fedezd fel magadban Istent, mert hosszú élet vár rád, ha te is úgy akarod. Mert vannak dolgok, amit a Földnek és vannak, amit a szüleidnek kell adnod. Szükségünk van rád!*” Az angyalok körülötte büszkék voltak és látták, hogy a tiszta szándékú Michael Thomas semmit nem felejtett el a tanításaiból. Tulajdonképpen, most már ő maga volt a tanító. A szoba ragyogott és a láthatatlan és csendes lények kórusa elénekelt egy dalt, amit hallani lehetett mindenütt az univerzumban. Ennek a pillanatnak a csendes nyugalomában, egy ragyogó fény gyulladt... egy élet a bolygón maradt. Akkor Michael távozott.

Távozásában még hallotta a sürgölődést a szobában. Gyorsan visszafordult és látta, hogy a kicsi kinyitotta a szemét. Ébredezett. Tudta, hogy gyorsan el kell hagynia az épületet, különben felfedezik. A gépek, amelyek a kislányra voltak kapcsolva, már jelezték az ébredését és a szülők azonnal ott lesznek. Michael gyorsan kiszurrant a lépcsők felé.

Két nappal később történt, a munkahelyén. Azt beszéltek körülötte, hogy a kislány hirtelen jobban lett, felébredt a kómából és már evett is egy kicsit. Sokan ünnepeltek, de arra nem számított, ami ezután következett. A főnöke, aki annyi

nehézséget okozott neki, beszélni akart Michael Thomas-szal. De nem az emeleten lévő irodájába hívatta Michael Thomast. Ehelyett az ember lejött Michael részlegére és leült a kanapéra. Halkan beszélt.

„Mike, kérdezek tőled valamit és azt szeretném, ha őszintén válaszolnál.”

„Mindig őszinte vagyok, uram.” Válaszolta Michael,

A férfi meghökkent egy kicsit, mintha megsértette volna Mike-ot. De aztán folytatta.

„Mike, voltál a kórházban meglátogatni a lányomat, vagy nem voltál?”

Michael Thomas tudta, hogy bajban van. Ez lesz az utolsó csepp a pohárban. Megsértette a protokollt és mindenképpen mennie kell. Fel volt készülve, jöjjön, aminek jönnie kell. Éppen elbocsátják. Ez lesz az oka, ha kirúgják és most itt van a főnöke az ő irodájában, hogy ezt megtegye.

A főnöke nézett rá és a szeme sem rebtent.

„Voltál?”

Michael felegyenesedett és el volt készülve a legrosszabbra.

„Igen, voltam.” A főnök egy pillanatig csendben volt és lesütötte a szemét. Michael Thomas látta, hogy az ember nehezen fogja vissza magát. Valami történt. A főnök felnézett és Michael könnyeket látott a szemében.

„A kislányom azt mondta, hogy amíg ő aludt egy szőke hajú, ragyogó arcú ember jött be a szobába. És ott voltak vele, mögötte, a szívárvány összes színei. Azt mondta, ez az ember beszélt hozzá és adott neki valamit, egy ajándékot, amire nem is számított és amire nem emlékszik pontosan. És aztán elment. És tudni akarta a papájától – tőlem – hogy ki volt az az ember. Azt mondta, találkozni akar vele és együtt lenni vele, mert öröm áradt belőle.”

Mindketten hallgattak, úgy tűnt egy örökkévalóságig. Aztán Michael főnöke felállt és elindult az ajtó felé. Még röviden visszafordult és rámosolygott Michaelre.

„Köszönöm.” Csak ezt tudta kimondani. Aztán távozott.

Michael Thomas használta a szeretet négy jellemzőjét, amit az utazása során megtanult. A szeretet csendes. A szeretet nem fuvalkodik fel. A szeretet nem magyarázkodik és tudja, hogyan használja bölcs módon a másik hármát. A szeretetnek ezen tulajdonságai miatt és ahogy a dolgok történtek aznap, az esemény értékes mivolta mindenkire hatott. Senki nem volt vesztes. Mindenki nyert. Meg is halhatott volna a kislány? Ó igen, kedveseim... ó, igen. Ez volt a választása és erősen abba az irányba tartott. Felmerül-e valaha is benned a kérdés, hogy vajon a te fényed okoz-e változást? Nos, okoz! Michael Thomas tudta ezt. Tudta, amikor meglátta őt a kórházi ágyon.

Michaelnek ezután nem sok problémája volt a munkahelyén. A főnöke egyszerűen békén hagyta. Valahogy mégis úgy érezte, ideje továbblépni. Tulajdonképpen két oka is volt ennek. Először is, tudta, hogy már elég hosszú ideig maradt ott ahhoz, hogy teljesítse amiért felvették. Nagyon céltudatos volt és tudta, hogy működik az Univerzum. A dolga a kicsi lánnyal nem tartozott bele abba, amiért maradnia kellett volna. De a másik ok talán még fontosabb volt a számára. Tudjátok, Michael Thomas számolta a napokat. *„Hány napot kell egy helyen töltenem ahhoz, hogy az épületben mindenkit megismerjek, akit csak lehet? És ha egy bizonyos személy, akivel tudom, hogy találkozni fogok nincs azon a helyen, akkor tovább kell lépnem. Mert találkozni fogok vele.”*

Michaelnek nagyszerű munkája volt, de már találkozott mindenkivel. Már ott dolgozott évek óta és találkozott az összes eladóval, az összes ügyféllel, mindenkivel az összes emeleten... Anolee után kutatva. Az embereknek az volt a véleménye, hogy Michael Thomas az egyik legbarátságosabb ember az épületben!

„Ez a pasas mindenhova elmegy!” Mondogatták. Volt már a portásoknál, a segédmunkásoknál és még a mosodába is elment!

„Mindenkinek tudja a nevét!” Mondogatták. A legbarátságosabb ember a házban. De ő nem volt ott. Anolee nem volt ott. Michael Thomas gyakran gondolta magában: *„Nos, ha elég sokáig várok, talán ő jön el hozzám?”* De jobbat gondolt. Eleget várt már. Új munkát keresni, azt kell tenni. Talán majd elindul megismerni egy másik épületet!

Michael Thomas azt mondta magának. *„Apámat szeretném követni. Neki saját vállalkozása volt, gazdálkodott. Nos, én nem vagyok farmer és nem is akarok farmer lenni és elég nehéz dolog farmernek lenni Los Angelesben.”* De mégis, Michael mindent tudott a gazdálkodásról. Sokszor ült már traktoron és segített az apjának azokban az években. Ismerte az évszakokat, a kémiát, a növénytermesztéssel kapcsolatos titkokat, a magokat, mindent név szerint. Mindent tudott a növényekről és terményekről, a növekedésükről és hogy mit kell tenni, hogy gazdagon teremjenek. Rendkívül tanulékony volt. Kész farmer volt! Mit tudna ezzel kezdeni?

„Létrehozom a saját vállalkozásomat... egy vállalkozást ebben a városban, ami egy fontos kikötő, be- és kiszállítja a vetőmagokat, terményeket és mindenféle olyan dolgokat, amit a gazdálkodásban használnak... egy Föld-központú gazdálkodásban, amire sok országban szükség van.” És így is tett.

A következő szakasz Michael Thomas életében a kibontakozásról szólt. Becsülettel és méltósággal beadta a felmondását, partit rendeztek neki – könyörögtek, hogy maradjon, főleg a nagyfőnök, akivel csak egyszer találkozott, amikor felvették. A nagy főnök végül elismerte, hogy Michael hozta az eladások jelentős részét és jelentős fizetésemelést ajánlott neki,

még részvényvásárlási lehetőséget is. Michael ekkor fogta fel, hogy mennyi minden rejtve volt előtte és hogy mennyire értékes is volt ő nekik. Így már jobban érezte magát a távozása miatt, mivel valami csalás volt a legfelső szinten és ez már nem egy olyan hely volt, ahol maradni akart. De egy valakit sajnált otthagyni, a kislányt, akivel különösen közel kerültek egymáshoz. Ő, soha nem vallotta be neki, hogy ő volt az, aki bent volt nála a kórházban, de ahányszor a kislány ránézett, elakadt a szava. Az ő álmaiban Michael volt az angyal, aki változást hozott. Az élete végéig emlékezni fog Michaelre.

Michael Thomas elindította a farmer felszerelés vállalkozását. Mindenféle vegyi és biológiai anyagot importált a növénytermesztéshez. Próbálkozott különleges termőtalajokkal és magokkal, ami egy ilyen fajta kísérletezésbe belefér. Berendezte, megnyitotta és nyomban sikeres volt. A gazdák imádták minden felé. Tudott a nyelvükön beszélni. Még Minnesota-ból is hívták. Még ők is imádták. Ott volt a helyén, a kedvenc helyén, egy nehéz területen, amit Los Angelesnek hívnak és jól csinálta. Azokat szolgálta ki a Középnugaton, akiket ismert és szeretett, de ugyanúgy segített tanácsaival és áruszállításával a harmadik világ országainak, akik éppen kezdték a földjeiket művelni. És akkor, történt valami.

Egy dolgos hétköznap a titkára csörgött rá a céges vonalon.

„Mike, itt van az a műtrágyaárus és látni akar” mondta. *„Attól a cégtől, akitől kérted, hogy még ma rukkoljanak elő egy árajánlattal. Emlékszel?”*

Michael a szemét forgatta. Nem volt ideje még egy árubemutatóra ma. Sikeres vállalkozást vezetett és sok cég be akarta mutatni a termékeit Michaelnek. Michael pedig mindig szánt rájuk időt.

„Küldd be az embert,” mondta a titkárnak.

„Hm.. ez egy NŐ”. Válaszolta a titkára, diszkréten.

„Rendben van, mi a neve?” Michael hallotta a háttérben a halk szóváltást a titkár és az illető képviselő között.

„Anne a neve.”

Michael érezte a bizsergést. Felkelt az íróasztalától és néhányszor körülsétálta. Vajon készen áll? Lehet, hogy ő az? Vajon lehetséges? Bátorkodjon megkérdezni, vajon vörös-e a haja? Hamarosan úgyszólván kiderül.

„Michael?”...nyugtalankodott a titkár a csend miatt. Michael felriadt. Mélyen a gondolataiba merült... vagy meg volt rémülve?

„Küldd be” szólt Michael nyugtalanul.

Az ajtón Anolee sétált be, vörös hajjal és a tökéletes képmásaként annak a különleges nőnek, akivel Michael az utazása során találkozott... egy farmer lány! Michael Thomas kuncogni kezdett. Aztán hangosan felnevetett. Végtelenül boldog volt! Alig tudta visszafogni magát, de tudta, hogy ez alkalommal egy kicsit rafináltabbnak kell lennie. A legutóbb, mikor találkoztak, habár az egy éteri találkozás volt, csúnyán elrontotta. Ekkor Michael Thomas meghallotta, hogy az angyalok is nevetnek, hát ő is velük nevetett.

„Ki gondolta volna? - Egy műtrágyaárus!” Soha nem jött volna be az életébe, ha nem dönt úgy, hogy visszatér a gyökereihez és követi a szenvedélyét. Nem kellett neki hazatérni. Csak azt kellett tennie, hogy követte azokat a dolgokat, amikre az apja tanította és, amit megmutatott neki. Aztán egyszer csak ott volt ő! Ott volt! Összetalálkozott egy farmerlánnyal a nagyvárosban!

Visszatekintve, Anne később elmondta Michaelnek, hogy azt gondolta, egy örült ember irodájába sétált be aznap. Hogy „lököttnek” tartotta, ahogy nem tudott mást csinálni, csak nevetni! De őt is megfogta... a ragyogó arcú férfi, aki egyszerűen túlságosan örömteli volt ahhoz, hogy igaz legyen és Michael nem vesztegette az idejét, vacsorára hívta mindjárt estére.

És tényleg, végül egymásba szerettek, természetesen. Egyiküknek sem kellett nagyon erőlködni. Amikor eljött az idő, hogy elkészítsék az esküvői fotójukat, Michael Thomas úgy rendezte, hogy a fotó háttére tökéletes legyen... hogy nagyon hasonlítson arra, ami nála szokott lenni, az anyja és az apja esküvői fotójára. Azt a fotót elvesztette, ez egyik „tanulási folyamatában” egy heves vihar idején. Ezt az új képet egy előkelő helyre tette a házban és gyakran nézegette. Négy embert látott rajta, nem kettőt. Végre azt az álmot élte, hogy olyan boldog legyen, mint az anyja és az apja voltak.

Együtt töltött életük csodálatos kezdete volt ez és Michael tartózkodott attól, hogy Anne-nak az „utazásáról” beszéljen. Azokban az első években, azon tanakodott, vajon mikor lesz kész a lány arra, hogy halljon azokról a helyekről, mindazokkal az angyalokkal, ahol ő keresztülutazott. Vajon elhinné? Vagy azt gondolná, hogy álmolta az egészet? És amikor eljött a megfelelő pillanat, elmondta neki. Úgy szervezte meg az időpontot és a helyet, hogy több nyugodt órájuk legyen rá. A lány fürkésztve figyelte és amikor befejezte, a fülig szaladt a szája.

Tudjátok, amit Michael nem tudott a műtrágyaárusról, hogy sok olyan tulajdonsággal rendelkezett, mint Mary, akivel a Hazatérés során találkozott. Anolee maga is egy felemelkedési ösvényen haladt, egy nagyszerű spirituális ösvényen, nagyszerű felfogással. Még mint fiatal nő is, sok mindenre maga jött rá, amit Michael igen nehéz úton tanult meg. Mindketten egy igát húztak, ki-ki a maga módján. Megölelték egymást, amikor végül Michael elmondta a történetet, hogy honnan tudta, hogy a lány jönni fog és hogy miért örült neki annyira. A lány bizalmasan közölte vele:

„Ez annyira különös és bizarr. Mert volt egy álmom. Én is tudtam, hogy jönni fogsz. De nem egy farmert vártam.”
Nevettek. Hát Michael sem!

Így hát együtt létrehoztak egy szép családot. Aztán jött a hír: úton volt egy gyermek. És meg is érkezett, egy gyönyörű kislány. És abban a pillanatban, amikor Michael Thomas megtudta, hogy kislány lesz, így szólt Anne-hez:

„Még nem választottunk neki nevet. De mit szólnál a Violet-hez?” Anne azt mondta, az tökéletes lesz. Anne tudta, ki volt Violet (Lila) és melyik angyalt jelentette. Nagyon örült a választásnak. Egyikük sem tudta, de az angyal Violet is nagyon örült és gyakran látogatta a kislányt álmában. Violet majd később mesélni fog a szüleinek arról a színpompás angyalról, aki a Keresztanyja volt.

Nem sokkal Michael Thomas életének ezen állomása után, egy kisfiú is született. Lángoló vörös haja volt, csakúgy, mint Anne-nak. De ezúttal Anne volt az, aki így szólt:

„Tudom a nevét!” kiáltott fel.

„Fogadjunk, hogy tudom mi.” Játszott vele mosolyogva Michael.

„Fogadjunk, hogy tudod! Hívjuk Red-nek (Piros).” Egy másik angyal! Red, a rossz evő, ahogy Michael elnevezte. És igen... a kicsi Red nem volt túl jó az asztalnál, a legnagyobb megrökönyödésére anyjának, aki megpróbálta megtanítani picinyét, hogy kell rendesen enni. Michael minden alkalommal nevetésben tört ki, ahogy Red kiköpködté az ennilót. Úgyhogy, végül jobbnak látta kisurranni a konyhából, felszaladt az emeletre, ott aztán kedvére kinevethette magát.

Végül, ahogy teltek az évek, jött a harmadik. Michael Thomas tudta, hogy három gyermekük lesz, mivel az a bizonyos utazás alkalmával az angyali lény, aki ott állt előtte és akit Anolee-nek hívtak, azt mondta neki: „Itt van a három gyermekünk.” Megszületett a harmadik, egy csodálatos, szőke hajú kisfiú. Egyetértettek abban, hogy ifj. Michael Thomas-nak fogják hívni.

Azzal fejezzük be a történetet, hogy elmondjuk nektek, hogy ez a két ember egy olyan fényvel sétált végig az életen, hogy el se hinnétek. Templom, vagy dogma nélkül, anélkül, hogy bármilyen szervezetbe tartoztak volna, magukkal hordozták isteni természetüket, bármerre is jártak. És az emberek szerették őket a békés, örömteli természetükért. Elnavigáltak a bolygó nehézségei és kihívásai között, csakúgy, ahogy azt ti is teszitek, nekik is bele kellett menni kompromisszumokba a házasság kedvéért, csakúgy, ahogy nektek is. De megőrizték vidámságukat. És a gyermekeik látták mindezt és úgy nőttek fel, hogy lemásolták őket, hogy végül még több fényt sugározzanak erre a bolygóra.

És ekkor történt egy csoda és ezzel be is fejezzük.

Késő éjszaka volt és Michael látta a szivárványt ott a szobában, ahol éppen aludt. És az angyalok, akik a szivárványt alkották, egyként szóltak hozzá.

„Van a számodra egy ajándékunk, Michael. Menj csak le a lépcsőn.” És ő lement.

A lépcső alján ránézett a vitrinre, ahol az esküvői fotójuk állt. De az nem volt egyedül. Mellette ott állt a fotó, amiről úgy gondolta elveszett, amelyiken a szülei voltak az esküvőjük napján. Ezt a drága fényképét visszahozták az angyalok, akik azért vették el, hogy *megőrizzék*.

Vajon lehetségesek ilyen dolgok? Talán csak egy történetben? A manifesztálódás csodája lehetséges? Ó, igen. Kérdezzétek csak meg a társamat (Lee-t). Vele már előfordult a 3D-ben... a valós életben.

Most, a vitrinben két fotó van. Két házaspár, akik nagyon sokat jelentettek a bolygónak, akik nagyon szerették egymást, olyan szeretettel, ami fennmarad, még a halál után is. Mert a szeretet nyomot hagy és a bolygó is jobbá válik tőle. És ez Michael Thomas története. A teljes történet. Ami még hátra volt belőle. Sok évig várt Michael, miután azon kezdett tűnődni, vajon a gyermekei megértik-e majd az utazásáról szóló mesét, képesek lesznek-e elfogadni, hogy miként ment keresztül. És elég furcsa, de az első, aki tudni akarta, az ifj. Michael Thomas volt, a legfiatalabb... az Indigó. A szeme sem rebbent, mikor Michael elmondta neki a történetet. Még csak nem is volt neki olyan furcsa. Végül is, a kis Mike éveken keresztül érezte a szülei energiáit. Hiszen, azon régi-régi történet szerint éltek az ő házukban minden nap! Nem nagy ügy.

És kedveseim, ez az a pont, ahol itt hagyjuk Michael Thomas történetét, örökre. Az irodalomban nincs halál. Ha nincs leírva, nem történik meg. Felfüggesztjük őt a családjával együtt örök időkre és nem fogjuk leírni a halálát, nem írunk a sírkövére, nem lesz vége. Mert az nem is történik meg soha. Tudod, ez a te történeted. Ez egy élő történet, a Földön zajló élet története, ami sosem ér véget, mivel ti sem értek véget. Ti az életnek egy ciklusa vagytok, ami örökké tart, egy szent dolog, ami a számotokra misztérium, de azért kapocs ahhoz, hogy a dolgok hogy működnek.

Lesz majd, aki azt mondja: „Ez nagyon banális. Túl tökéletes. Ennek a történetnek jó a vége - happy end.” Én pedig azt mondom nektek, kedveseim, ezt tanítjuk nektek, a bennetek lakozó isteni természetről... tökéletes lehetősége annak, hogy együtt járj Istennel... aminek nincs befejezése. Túljutni a kihívásokon, a betegségeken, a drámán, a nehézségeken és úgy tartani azt a fényt, hogy ott legyen benned a vidámságnak egy buborékja, bármerre is jársz. Bármit adjon neked az élet, fogd a fényed és alakítsd át vele azzá, ami téged szolgál és azokat, akik körülötted élnek.

És ne feledd... a szeretet nem magyarázkodik. A szeretet csendes. A Szeretet nem kérkedik. Ahogy életed folyamán emberekkel találkozol és rájuk nézel, legelőször is szeresd őket és csak utána kérdezd meg a nevüket. Mert a nevük majd változni fog, de a te szereteted nem. Mert ők, tulajdonképpen, azok, akikkel újra és újra találkozni fogsz számos inkarnációid során. Ők az igazi családod.

Amit a legnehezebb megtennünk, hogy távozzunk. Ez egy különleges alkalom volt, különleges Embereknek, akiket szeretünk.

És ez így van.

Kryon